

רע"פ 6287/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6287/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד ב-עפג 66651-11-17 מיום
03.07.2018 שניתן על ידי כב' השופטים א' טל, ש'
ברונשטיין ו-ד' עטר

בשם המבקש:

עו"ד אורון שוורץ; עו"ד יוגב נרקיס;

עו"ד אופירה סמבל

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בלוד (השופטים: א' טל, ש' בורנשטיין וד' עטר) בעפ"ג 66651-11-17 מיום 3.7.2018 במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (השופטת א' דניאלי) בת"פ 172-04-16 מיום 7.9.2017.

2. המבקש הורשע בבית משפט השלום בפתח תקווה, לאחר שמיעת ראיות, בשלושה אישומים אשר ייחסו לו ריבוי

עבירות של מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14 לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. על פי העובדות המתוארות באריכות בכתב האישום המתוקן, במהלך השנים 2012-2014 ביצע המבקש מעשים מגונים בארבעה מתלמידיו הקטינים תוך שנגע בגבם, בירכם, בישבניהם, באיבר מינם ובפי הטבעת שלהם בהזדמנויות שונות, בעת שהתלמידים נכחו עמו לצורך ביצוע מטלות לימודיות שונות, בכיתות בית הספר בו עבד כמורה.

4. בית משפט השלום הרשיע את המבקש במעשים המיוחסים לו בשלושת האישומים הראשונים, וזאת על בסיס הראיות שנשמעו בפניו, בהן עדויותיהם של שניים מהמתלוננים, חקירות הילדים, ועדי תביעה נוספים. בהקשר זה קבע בית המשפט כי ייתכן שחלק מהעדויות שנשמעו בפניו הושפעו משמועות שנפוצו על מעשיו של המבקש באופן שמעלה חשש לזיהום העדויות. עם זאת, בית המשפט מצא שאין בעוצמת הזיהום ובמכלול הנסיבות כדי לפגום במהימנות המתלוננים.

אשר לאישום הרביעי, זיכה בית משפט השלום את המבקש מחמת הספק.

5. במסגרת גזר דינו, בחן בית משפט השלום את מדיניות הענישה הנהוגה וקבע שמתחם העונש ההולם את האישום הראשון נע בין 9 ל-18 חודשי מאסר; ושמחמת העונש ההולם כל אחד מהאישומים הנוספים נע בין 30 ל-55 חודשי מאסר. בעת קביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, שקל בית המשפט לחומרא את העובדה שהמבקש לא נטל אחריות על מעשיו. מנגד, נשקלו לקולא העובדה שאינו בקו הבריאות; עברו הפלילי הנקי; והקושי שצפוי להיגרם מהמאסר לילדיו ולאמו.

6. לאחר ששקל את כל השיקולים הרלוונטיים, השית בית משפט השלום על המבקש עונש של 44 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור כל עבירת מין; ופיצוי בסך 8,000 ש"ח לכל אחד מהקטינים.

7. המבקש הגיש ערעור לבית משפט קמא על הרשעתו ועל חומרת העונש שהוטל עליו, ואילו המשיבה הגישה ערעור שכנגד על קולת העונש. בין היתר, המבקש טען שבית משפט השלום שגה בהערכת מהימנות עדויות הקטינים בנוגע למעשיו. לטענתו, מדובר בעדויות "מזוהמות" שהושפעו משמועות שנפוצו בעקבות מעצרו על רקע תלונה אחרת שהוגשה נגדו כשנתיים קודם לכן בגין מעשה מגונה בנסיבות דומות. עוד נטען שיועץ בית הספר ערך פגישה "מזהמת" עם הקטינים שבה כל אחד מהם מסר את גרסתו על מעשיו של המבקש. זאת, לאחר שהחשדות למעשיו נחשפו בעקבות שאלון שהועבר לתלמידי כיתתו בו נשאלו, בין היתר, האם אדם מצוות בית הספר התנהג כלפיהם "באופן לא צנוע". לטענתו, השאלון עורר גל שמועות נוסף על אודות מעשיו שהשפיע על העדויות. כמו כן, המבקש ציין שחלו פגמים בתיעוד החזותי של חקירתו של אחד הקטינים.

8. בית המשפט המחוזי מרכז-לוד דחה את ערעורו של המבקש וקיבל את ערעורה של המשיבה, תוך שהחמיר את עונשו של המבקש ל-52 חודשי מאסר. זאת, בציינו שבית משפט השלום "יישם נכונה את אמות המידה שנקבעו בפסיקה בבואו לכלל מסקנה כי חרף קביעתו בדבר הזיהום המסוים [בעדויות - י' א'], לא היה בכך כדי לפגום במהימנות

הקטינים, שזכו לאמונו המלא".

9. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לבית משפט זה, בגדרה חוזר על טענותיו לפיהן עדויות המתלוננים נגדו זוהמו, ועל כן שגה בית משפט השלום כאשר אימץ את האמור בהן. המבקש מוסיף וטוען שמתעוררת בעניינו שאלה עקרונית שטרם קיבלה מענה בפסיקה, באשר לאופן שבו יש להעריך מהימנות עדים, ועדויות ילדים בפרט, כאשר קיים "מנגנון זיהום תודעת", כלשונו.

10. לאחר שעיינתי בנימוקי הבקשה על נספחיה, אני סבור כי דין הבקשה להידחות.

רשות ערעור שני תינתן רק במקרים נדירים, אשר מעוררים סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר נגרם למבקש עיוות דין או אי צדק מהותיים.

המקרה שלפנינו אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים.

11. בניגוד לעמדת המבקש, לפיה בית המשפט טרם נדרש לאופן שבו יש להעריך עדויות שייתכן שזוהמו, בית המשפט התייחס לסוגיה זו מספר פעמים בשנים האחרונות. כך, למשל בית המשפט קבע כי "במקרה שבו הוכח "זיהום" – יש לבחון את אמינות גרסתו של המתלונן, בהינתן נסיבות המקרה; עוצמת "הזיהום"; והאפשרות ש"הזיהום" השפיע על תוכן העדות (ע"פ 30/15 פלוני נ' מדינת ישראל בפסקה 53 לפסק הדין (24.6.2016); ראו גם ע"פ 8805/14 זלמן כהן נ' מדינת ישראל, בפסקה 32 לפסק הדין (7.1.2016); ע"פ 4583/13 בנימין סך נ' מדינת ישראל, בפסקה 56 לפסק הדין (21.9.2015)).

12. הקריטריונים האמורים יושמו בהכרעותיהן של שתי הערכאות דלמטה, ולא מצאתי מקום להתערב בקביעותיהן המבוססות היטב.

13. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, כ"ד בתשרי התשע"ט (3.10.2018).

ש ו פ ט